

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIV Nr. 4

APRILIE 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

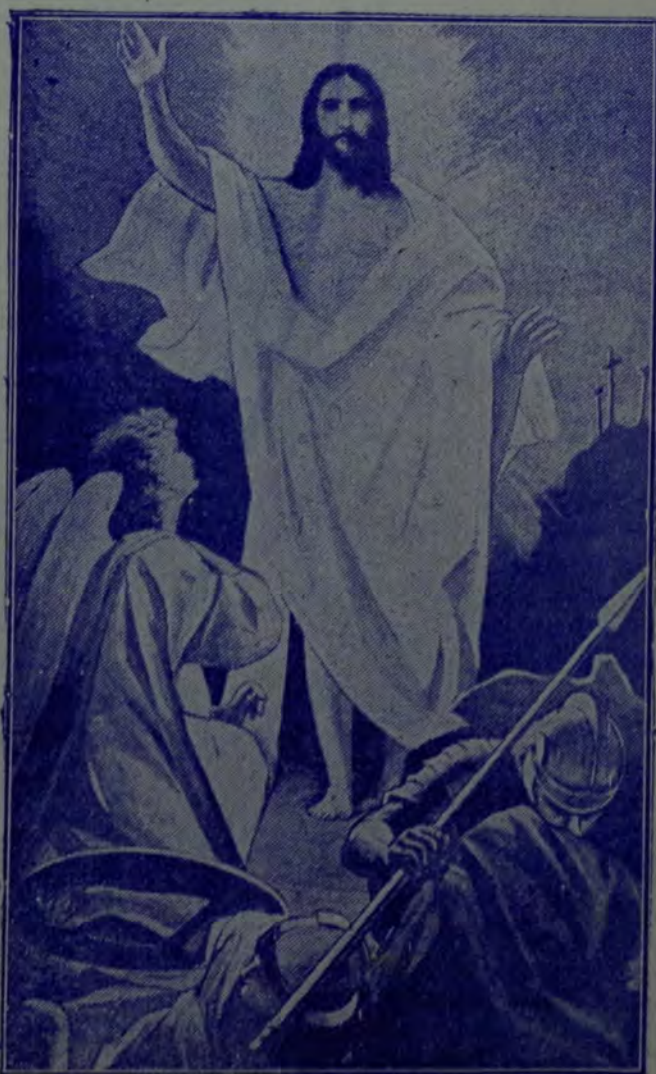
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Suferințele și învierea Domnului Hristos

JUDECAREA

La scaunul de judecată al lui Pilat, guvernatorul roman, Hristos sta legat ca arestat. În jurul Lui era garda de ostași, iar sala era aproape plină de spectatori. Chiar la intrarea sălii se găseau judecătorii Sinedriului, conducătorii, bătrînii și gloata.

Cînd Mintuitorul a fost adus în sala judecării, Pilat nu L-a privit cu ochi prietenoși. Guvernatorul roman fusese chemat din odaia lui de dormit în grabă, și el hotărîse să facă lucrul cît mai repede cu putință. Era gata să trateze pe arestat cu o asprime exemplară. Luînd fața cea mai severă, se întoarse să vadă ce fel de om avea să cerceteze încît fusese chemat de la odihna sa la o oră atît de timpurie. Știa că trebuie să fie cineva pe care autoritățile iudaice erau foarte doritoare să-l judece și să-l pedepsească cît mai repede și cît mai exemplar cu putință.

Pilat privi la oamenii care aveau în grijă pe Isus, și apoi privirea lui se opri cercetătoare asupra lui Isus. Avusese a face cu tot felul de criminali; dar nicio dată nu fusese adus în fața lui un om care să poarte trăsături de atîta bunătoate și nobleță. Pe fața Lui nu aflase nici un semn de vinovăție, nicio expresie de frică, de încumetare sau dispreț. El văzu un om cu purtarea liniștită și demnă, a cărui figură nu purta semnele de criminal ci caracterele cerului.

• Infățișarea lui Hristos făcu o impresie favorabilă asupra lui Pilat. Partea mai bună din el fu trezită. El auzise de Isus și Japtele Lui. Soția sa îi povestise ceva despre lucrurile minunate săvîrșite de profetul galileean, care vindecase pe bolnavi și înviase pe morți. Acum lucrurile acestea au reînviat în mintea lui Pilat, ca un vis. El își reamini veștile pe cari le auzise din dife-

rite părți. Se hotărî să ceară iudeilor acuzațiile pe cari le aduceau împotriva celui arestat.

Pilat nu era un judecător drept sau conștiincios; dar oricît de slab ar fi fost în privința puterii morale, refuză de a le împlini cererea. Nu voia să condamne pe Isus pînă nu se aducea o acuzație împotriva Lui.

Membrii Sinedriului căutau să pună lucrurile așa încît să apară că atunci, El spusese ceea ce ei sperase că va spune. Ne mai știind ce să facă, chemară în ajutor martori mincinoși. „Pe omul acesta l-am găsit ațîțind neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, și zicînd că El este Hristos, Impăratul“. Trei pîre și toate neîntemeiate.

Din toate acestea Pilat a văzut ce urmăreau ei. El nu credea că cel arestat uneltise împotriva cîrmuirii. Înfațîșarea Lui blindă și umilă era cu totul nepotrivită față de pîrile ce se aduceau împotriva Lui. Pilat era convins că se făcuse o uneltire pentru a nimici un om nevinovat care sta în calea demnitarilor Iudei. Intorcîndu-se către Isus, întrebă : „Ești Tu împăratul iudeilor?“ Mîntuitorul răspunse : „Da, sunt“. Iar pe cînd vorbea, fața Li strălucea ca și cum ar fi fost luminată de o rază de soare.

Cînd auziră răspunsul Lui, Caiafa și toți aceia cari erau cu el spuseră lui Pilat că a fost martor că Isus recunoscuse crima de care ei îl învinovăteau. Cu strigăte îngrozitoare, ei cerură ca El să fie osîndit la moarte. Strigătele fură repetate de gloată și zgomotul era asurzitor. Pilat era încurcat.

În timp ce Pilat era nehotărît cu privire la ce trebuie să facă, un sol își făcu loc prin mulțime, și-i înmînă scrisoarea dela soția sa, în care ceti :

„Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui“.

Fața lui Pilat se făcu palidă. Era zăpăcit de însăși emoțiile cari se luptau în el. Dar pe măsură ce el amîna nehotărît lucrurile, mai marii aprindeau mintea oamenilor. Pilat era constrîns să acționeze. Pilat gîndea că-i va trezi la un simț al dreptății. Folosindu-se de obiceiul iudeilor cari la Paști eliberau cîte un deținut, aduse pe **tilharul** Baraba și-l puse alături de Hristos.

El spera să cîștige simpatia lor pentru Isus în opoziție cu conducătorii. Așa dar, întorcîndu-se către mulțime, spuse cu multă seriozitate: „Pe care voiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos?“

Răspunsul gloatei veni ca urletul unor fiare sălbatice : „Slobozește-ne pe Baraba“. Strigătul se făcea mai tare și tot mai tare : „Baraba!“ Gîndind că oamenii n-au înțeles întrebarea sa, Pilat zise din nou : „Voiți să vă slobozesc pe împăratul iudeilor?“ Dar ei strigară din nou : „La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Baraba!“ „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?“ întrebă Pilat. Mulțimea înflăcărată începu din nou să urle : „Să fie răstignit!“

Pilat încercă din nou să-L salveze. „Pilat le-a zis de a treia oară : „Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nicio vină de moarte în El. Așa că, după ce voiu pune să-L bată, li voiu da drumul“. Dar numai cuvîntul că I se va da drumul ațîț pe oameni de zece ori mai mult. „Răstignește-L!“ strigau ei. Tot mai tare și tot mai tare creștea furtuna pe care o dezlănțuise nehotărîrea lui Pilat.

Pilat se așeză din nou pe scaunul său de judecată, și din nou prezentă pe Isus poporului, zicînd : „Iată împăratul vostru“. Iarăși se auzi gloata infuriată : „Ia-L! Răstignește-L“. Cu un

Cel mai mare comentariu asupra celui mai mare text

1. <i>Dumnezeu</i> — Cel mai mare iubitor	7. <i>crede</i> — cea mai mare simplitate
2. <i>atît de mult a iubit</i> — cea mai mare treaptă	8. <i>în El</i> — cea mai mare Persoană
3. <i>lumea</i> — cel mai mare număr	9. <i>să nu piară</i> — cea mai mare izbăvire
4. <i>încît a dat</i> — cel mai mare act	10. <i>ci</i> , — cea mai mare deosebire
5. <i>pe singurul Său Fiu</i> — cel mai mare dar	11. <i>să aibă</i> — cea mai mare siguranță
6. <i>pentru că orșicine</i> — cea mai mare invitație	12. <i>viața veșnică</i> — cea mai mare posesiune

glas care se putea auzi de toți, Pilat întrebă: „Să răstignesc pe împăratul vostru?” Dar din guri profane și hulitoare se auziră cuvintele: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!”.

„Cînd a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai mult zarvă, a luat apă, și-a spălat mîinile înaintea norodului, și a zis: „Eu sunt nevinovat de sîngele neprihănitului a-cestuia. Treaba voastră!” Plin de frică și cu muștrare de sine Pilat privi la Mîntuitorul. În marea de capete iritate, numai chipul Lui era plin de pace. În jurul frunții Lui părea că joacă o lumină plăcută. Pilat își zise în inimă: Este un Dumnezeu. Intorcîndu-se către mulțime spuse: „Sînt curat de sîngele Lui. Luați-L și răstigniți-L. Dar țineți seama, conducători iudei, eu declar că El este nevinovat. Acela despre care El zice că-l este Tată, să vă judece pe voi, nu pe mine pentru cele ce se fac astăzi. Apoi spuse și lui Isus: „Iartă-mă de lucrul acesta; nu pot nu pot să Te scap!” Și după ce din nou a bătut pe Isus, L-a dat să fie răstignit.

RĂSTIGNIREA

O mulțime nenumărată urma pe Isus dela sala de judecată la Golgota. Vestea osîndirii Lui se răspîndise prin tot Ierusalimul, și oameni de toate treptele și toate felurile curgeau la locul răstignirii. Preoții și conducătorii își dăduse cuvîntul că nu vor face nimic urmașilor lui Hristos dacă El Se va preda în mîinile lor, ca un simbol că murînd El în locul nostru, noi nu vom mai fi pedepsiți pentru păcatele noastre. Astfel și ucenicii și credincioșii din oraș și împrejurimi se uniră cu mulțimea care urma pe Mîntuitorul.

Cînd Isus trecu de poarta curții lui Pilat, I se așeză pe umerii Lui răniți și sîngerînzi crucea care fusese pregătită pentru Baraba. Doi tovarăși ai lui Baraba urmă să sufere moartea în același timp cu Isus, și li s-au pus și lor

cruce în spinare. Povara Mîntuitorului era prea greu pentru El în starea aceea de slăbiciune și suferință. Dela cîna Paștilor pe care o luase cu ucenicii Săi, nici nu mîncase, nici nu băuse. Fusese în chinuri de moarte în grădina Ghetsemani cînd Se luptase cu puterile întunerecului. Suferise durerea amară a trădării și văzuse cum ucenicii Lui îl părăsesc și fug. Fusese dus la Ana, Caiafa și apoi la Pilat. Dela Pilat fusese

trimis la Irod, și apoi din nou trimis la Pilat. Din insultă în altă insultă, din batjocoră în batjocoră de două ori bătut cu biciul, — toată noaptea aceea se petrecuse lucruri cari încercău pînă nu se mai putea, un suflet omenesc. Hristos nu fusese înfrînt. Orice cuvînt pe care îl rostise avea de scop să preamărească pe Dumnezeu. În tot timpul acelei ticăloase batjocori de judecată, El Se purtase cu tărie și demnitate. Cînd după ce fusese de a doua oră bătut, I s-a pus crucea în spinare, natura omenească n-a putut să îndure. El căzu leșinat sub povară.

Mulțimea care urma pe Mîntuitorul văzu pașii Lui slăbiți și tremurători, dar nimeni nu dovedea niciun pic de milă. Rîdeau de El și-l băteau joc pentru că nu era în stare să ducă crucea grea.

Din nou I se puse povara în spinare, și din nou căzu leșinat. Persecutorii Lui văzură că li era cu neputință să-și ducă povara mai departe. Nu știau pe cine să găsească pentru a duce acea povară umilitoare. Iudeii n-ar fi făcut lucrul acesta pentru ca nu cumva fiind mînjiți să nu poată lua parte la ținerea Paștilor. Nici chiar din gloata care îi urma nimeni nu s-ar fi plecat să poarte crucea.

În timpul acesta un străin, Simon Cireneul, venind dela țară, întîlni mulțimea. Auzi batjocurile și înjurăturile gloatei; auzi repetîndu-se cuvintele disprețuitoare: Faceți loc pentru împăratul iudeilor! Se opri mirat de lucrurile

acestea; și când dădu pe față mila lui, puseră mîna pe el și-i așezară crucea în spinare.

Ajungînd la locul execuției, osîndiții au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi tilhari se zbateau în mîinile celor cari îi așezau pe cruce; dar Isus nu S-a împotrivit. Mama lui Isus, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmasă pe Fiul ei la Golgota. Il văzuse cum leșină sub povara crucii, și dorise să pună mîna și să sprijine capul Lui rănit, și să spele fruntea aceea care pe vremuri adormise la pieptul ei. Dar nu i se îngăduise acest dureros privilegiu. Impreună cu ucenicii, ea tot mai cultiva nădejdea că Isus Iși va dovedi puterea și Se va libera din mîna vrăjmașilor Lui. Dar din nou inima ei pierdea curajul cînd se gîndea la cuvintele prin care El prezisese tocmai întimplările acestea. În timp ce tilharii era legați de cruce, ea privea cu respirația tăiată și îngrozită. Se va lăsa Acela care dăduse viață morților, să fie răstignit? Va îngădui Fiul lui Dumnezeu să fie omorît cu atîta cruzime? Oare va trebui ca ea să părăsească credința că Isus este Mesia? Să fie ea martoră la ocara și durerea Lui, fără măcar să aibă privilegiul de a-I sluji în durerea Lui? Văzu cum mîinile Lui se întind pe cruce; ciocanul și cuiele erau acolo și cînd piroanele au fost înfipte în carnea moale, ucenicii loviți în inimă au dus la o parte dela scena aceea plină de cruzime trupul leșinat al mamei lui Isus.

Mîntuitorul nu scoase niciun murmur de plîngere. Fața Lui rămăsese tot așa de pașnică și senină, dar picături mari de sudoare se arătau pe fruntea Lui. Nu se găsea nicio mîna milostivă să ștergă roua morții de pe fața Lui, nici cuvinte de simpatie sau de credință neclintită care să-I îmbărbăteze inima de om. În timp ce ostașii săvîrșeau lucrarea lor îngrozitoare, Isus Se ruga pentru vrăjmașii Săi: „Tată, iartă-le căci nu știu ce fac”. Mîntuitorul trecea de la propria Sa suferință la păcatul persecutorilor Lui și la plata îngrozitoare pe care urmau să o primească. Niciun blestem nu a fost chemat asupra soldaților care-L tratau atît de aspru. Nicio răzbunare n-a fost invocată asupra conducătorilor, cari, ardeau de nerăbdare să-și ajungă ținta. Hristos avea milă de ei în neștiința și vinovăția lor. El șopti doar o rugăciune spre iertarea lor, — „căci nu știu ce fac”.

Această rugăciune a lui Hristos pentru vrăjmașii Săi cuprinde lumea întreagă. Cuprinde orice păcătos care trăise sau care va mai trăi, dela începutul lumii pînă la sfîrșitul ei. Asupra tuturor zace vinovăția de a fi răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Tuturor se dă în dar iertarea. „Oricine vrea” poate să aibă pacea cu Dumnezeu și să moștenească viața veșnică.

Îndată ce Isus a fost răstignit pe cruce, aceea a fost ridicată de bărbați puternici și înfundată în groapa pregătită dinainte. Aceasta a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai grozavă durere. Apoi Pilat a scris o însemnare

în evreește, grecește și latinește și a pus-o pe cruce, deasupra lui Isus. Acolo sta scris: „Isus Nazarineanul Împăratul Iudeilor”.

În suferințele îndurate de Hristos pe cruce, profeția a fost împlinită. Cu suferințe de ani înainte de răstignire, Mîntuitorul prezisese tratamentul pe care avea să-l primească. El spusese: „Niște ciini Mă înconjoară, o cecă de nelegiuți dau tîrcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mîinile și picioarele: toate oasele aș putea să Mi le număr. Ei însă pîndesc și Mă privesc; își împart hainele Mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa Mea”. Ps.22,16-18. Profeția cu privire la hainele Lui a fost împlinită fără de sfatul sau mijlocirea prietenilor sau vrăjmașilor Celui Crucificat. Hainele Lui au fost date soldaților cari L-au răstignit pe cruce. Hristos a auzit cum s-au certat între ei oamenii cari își împărțeau hainele. Cămașa Lui fusese țesută fără cusătură, și ei au zis: „Să n-o sfîșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie”.

În îndelungatele ceasuri de agonie, la urechile lui Isus s-au ridicat numai cuvinte de batjocoră și insultă. Acum cînd atîrna pe lemn sunetul rîsetelor și glumelor pluteau încă în jurul Lui. Cu inima plină de dor ascultase să audă vreo exprimare de credință din partea ucenicilor Săi. Auzise numai cuvinte pline de jale: „Noi crezusem că El este Acela care va mîntui pe Israel”. Cît de plăcute erau deci pentru Mîntuitorul cuvintele cari arătau credință și iubire din partea tilharului pe moarte. În timp ce conducătorii iudeilor îl tăgăduiau, și chiar ucenicii Lui se arătau îndoielnici față de dumnezeirea Lui, bietul tilhar, la pragul veșniciei, numește pe Isus Domn. Mulți erau gata să-I zică Domn cînd săvîrșea minunile, și după ce a înviat din mormînt; dar nimeni altul afară de tilharul pocăit care a fost mîntuit în ceasul al unsprezecelea, nu L-a recunoscut ca Domn atunci cînd atîrna pe lemn gata să moară pe cruce.

Cei cari stăteau împrejur auziră cuvintele tilharului care numea Domn pe Isus. Tonul cu care vorbea omul pocăit a atras luarea lor aminte. Aceia cari se certau la picioarele crucii pentru hainele lui Hristos, și cari trăgeau sorți pentru cămașa Lui, se opriră să asculte. Cuvintele lor aspre amuțiră. Cu respirația întretăiată priviră la Hristos, și așteptară răspunsul de pe buzele acelea muribunde.

Pe cînd rostea cuvintele de făgăduință, norul cel des care părea că înconjoară crucea a fost străpuns de o lumină vie și strălucitoare. Tilharului pocăit i-a venit pace desăvîrșită și asigurarea că este primit de Dumnezeu.

Domnul Slavei murea, ca jertfă expiatoare pentru tot neamul. În jertfirea vieții Sale, Hristos nu era susținut de o bucurie o biruinței. Totul era întunecos și apăsător.

Asupra lui Hristos ca locuitor al nostru și garanție pentru noi, a fost pusă toată nelegiu-

rea noastră a tuturor. A fost socotit ca un fărađelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsa asupra inimii Lui.

Deodată întunerecul se ridică de deasupra crucii, și în sunete limpezi ca de trâmbiță, care părea că răsună prin toată creațiunea, Isus

strigă: „S-a sfârșit”. „Tată în mîinile Tale încredințez duhul Meu”. O lumină înconjură crucea, și fața Mîntuitorului străluci ca lumina soarelui. El plecă apoi capul pe piept și muri. Cînd de pe buzele lui Hristos ieși puternic strigăt: „S-a sfârșit”, preoții slujeau în templu. Era ora jertfei de seară. Mielul care înfățișa pe Hristos fusese adus pentru a fi junghiat. Imbrăcat în haina lui frumoasă și plină de însemnătate, preotul sta cu cuțitul ridicat, ca Avraam cînd era gata să junghie pe fiul său. Plini de interes oamenii priveau. Dar pămîntul începu să se zguduie și să tremure, deoarece Domnul Insuși se apropiase. Cu un fișit puternic perdeaua dinăuntru a templului a fost sfîșiată de sus pînă jos de o mîină nevăzută, descoperind privirii oamenilor un loc care mai înainte fusese umplut de prezența lui Dumnezeu. În locul a-

cesta locuise șechina. Aci descoperise slava Sa deasupra tronului milei. Numai marele preot ridica vâlul care despărțea partea acesta de restul templului. El intra acolo o singură dată pe an pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua aceasta este sfîșiată, în două. Locul prea sfînt din sanctuarul pămîntesc numai este sfînt.

Toți sunt cuprinși de groază și de neliniște. Preotul este gata de a junghia victima, dar cuțitul îi cade din mîină fără de puteri, iar mielul scapă. Tipul s-a întîlnit cu antitipul la moartea Fiului lui Dumnezeu. Marea jertfă fusese adusă. Locul către sfînta sfîntelor era descoperit. Pentru toți se pregătește o cale nouă

și nepieritoare. Oamenii păcătoși, plini de durere nu mai au nevoie să aștepte venirea marelui preot. De aci înainte Mîntuitorul urma să officieze ca preot și mijlocitor în cerul cerurilor. Părea că o voce puternică spuse închirătorilor: S-a sfârșit cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit potrivit cu vîntului Său: „Iată Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Tatălui Dumnezeule”. A intrat, odată pentru totdeauna în Locul preasfînt, cu însuși singele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică pentru noi”.

INVIEREA

Noaptea zilei treții a săptămîinii se dusesese încetul cu încetul. Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise. Hristos era încă prizonier în strîmtul Său mormînt. Piatra cea mare era în locul ei; sigiliul roman

era încă nestrîcat; străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau și paznici nevăzuți. În jurul locului aceluia erau adunate oștiri de îngeri răi. Dacă ar fi fost cu pulință, domnul întunerecului cu oștirea lui decăzută ar fi ținut pentru totdeauna sigilat mormîntul care cuprindea pe Fiul lui Dumnezeu. Dar o oaste cerească înconjură mormîntul. Ingerii covîrșitori

INVIEREA

*E-n fremăt Ierusalimul! Zvonuri circulă ciudate
Căci odată cu răstignirea, se făcuse cruntă noaptea!
Iar ostașul dela cruce exclamase gîndul său:
„Cu adevărat, acesta fost-a Fiu de Dumnezeu!”*

*Teama a cuprins Soborul ce-și aduce-aminte-ndat
Că „a treia zi-nvia-va”, astfel Hrist a cuvîntat!
Și atunci, ce grozăvie: Totul fi-va în zadar
Căci acesta ar aduce peste ei cumplit amar!*

*Deaceea cu grăbire, merg și cer cu hotărîre
Gardă mare, să nu vină, ucenicii și să-L jure!
Iar pe lespede de piatră, pun pecete, sigilează
Socotind că făcînd astfel, Domnul nu mai inviază!*

*Timpul trece a nevoie. Orele se scurg cu greu!
Totul e cuprins de taină și de presimțiri de rău!
Întunerec des se lasă. Bezna a cuprins pămîntul,
Cuprinzînd și pe ostașii care străjuiesc mormîntul!*

*A trecut de miezul nopții. Ca de plumb e așteptarea!
Cînd de-odată un fulger groaznic luminează toată zarea.
La pămînt în nesimțire, cade garda cea semeață
Ingerul prăvale piatra; dela moarte chiamă viața!*

*Iși revin, buimaci, ostașii și cu grabă spre cetate
Au pornit să dea de veste toate cele întîmplate!
Întîlnit-au fariseii și-au spus „tot”, cu-nసులేశిరె
Iar aceștia glăsuit-au: „Nimănui nu dați în știre!”*

*Voi să spuneți: „Ucenicii, L-au furat în timp de noapte”
N-aveți grijă de călcare de consemn și cite toate...
Noi, cu galbeni, potoli-vom orice cruntă strășnicie!
Pin-alunci și partea voastră... punga-aceasta să vă fie”.*

*Către ziuă Magdalina și-alte sfînte, cu avînt,
Vin de grabă-nspre grădină, unde e mormîntul Sfînt!
Dar, vîd piatra-ndepărtată și-nger sfînt le-a cuvîntat
„Nu mai este Domnu-ntr-însul, căci: „HRISTOS A INVIAT*

*Înainte voastră merge în oraș la ucenici.
Nu-L mai căutați zadornic, căci El nu mai este-aci!
„Duce-ți vestea sfîntă-n lume, ca nădejde pe vecie:
CA-NVIAT HRISTOS și-odată, iar pe nori El v-a să vie!”*

GH. GRAUR

în putere păzeau mormintul, și așteptau să salute pe Domnul Vieții.

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer. Imbrăcat cu armura lui Dumnezeu îngerul acesta a părăsit curțile cerești. Razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu mergeau înaintea lui, și-i luminau cărarea. „Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți“.

Solul acesta este acela care ocupă poziția dela care a căzut Satana. Este acela care pe dealurile Betleemului a vestit nașterea lui Hristos. Pământul tremură la apropierea lui, oștile întunecului pier, și atunci când rostogolește piatra, pare că cerurile au coborât pe pământ. Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra ca și cum ar fi o pietricică, și-l aud cum strigă: Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă! Ei văd pe Isus cum iese din mormint, și-L aud cum rostește asupra mormintului: „Eu sunt învierea și viața“. În timp ce vine afară în măreție și slavă, oastea îngerilor se pleacă pînă la pământ în adorare înainte Răscumppătorului, și-L salută cu cîntări de laudă.

La vederea îngerilor și a Mintuitorului în slavă păzitorii romani leșinase și se făcuse ca niște morți. Cînd strălucirea cerească se ascunde de ochii lor, ei se ridicară în picioare, și cît putea să-i ducă de repede picioarele lor tremurînde și-au făcut drum către poarta grădinii. Clătî-nîndu-se ca niște oameni beți se grăbiră către cetate, spunînd celor pe cari-i întîlneau noulățile cele minunate. Se duceau la Pilat, dar cele spuse de ei au fost raportate autorităților iudaice, și mai marii preoților și conducătorii au trimes după ei ca să fie aduși înții înaintea lor. Ostașii aceștia aveau o înfățișare ciudată. Tremurînd de spaimă, cu fața palidă, mărturisiră că Hristos a înviat. Ostașii spuseră totul așa cum văzuse, nici nu avusese timp să gîndească sau să vorbească altceva decît adevărul. De abia vorbind, ei spuseră: Cel care a fost răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu; am auzit cum un înger îl numea Maiestatea Cerului, Impăratul Măririi.

Între timp vestea despre învierea lui Hristos fusese adusă la Pilat. Cu toate că Pilat era răspunzător pentru faptul că dăduse pe Hristos la moarte, în oarecare măsură el era neturburat. Deși osîndise pe Domnul fără să vrea și cu un

simțămînt de milă, pînă acum nu simțise nicio muștrare. Ingrozit el se închise în casă, hotărît să nu vadă pe nimeni. Dar preoții izbutiră să ajungă în fața lui, povestiră lucrurile așa cum le născocise ei, și au stăruit ca să treacă cu vederea neglijența soldaților de a-și face datoria. Înainte de a consimți la aceasta, el cercetă pe străjeri în ascuns. Ei, temîndu-se de viața lor, nu îndrăsniră să ascundă ceva și Pilat primi dela ei o descriere a tuturor lucrurilor întîmplute. Nu a mers cu cercetarea mai departe, dar de atunci nu a mai avut pace.

Hristos a înviat din morți ca rodul cel dintîi al celor adormiți. El era antitipul snopului legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua cînd snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din cîmpul de secerat primele spice de grîu copt, și cînd oamenii mergeau la Ierusalim la Paști, snopul din cele dintîi roade era clătinat ca un dar de mulțumire înaintea Domnului. Numai după ce se aducea acest dar se putea înfige secerea în grîu, și să fie adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Așa și Hristos ca întîiul rod înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și zălogul învierii tuturor celor drepți cari au adormit. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“.

Glasul care a strigat de pe cruce: „S-a sfîrșit“, s-a auzit printre morți. El a străbătut zidurile mormintului, și a îndemnat pe cei adormiți să se ridice. Tot așa se va întîmpla și atunci cînd glasul lui Hristos se va auzi din cer. Glasul acela va pătrunde în morminte și va deschide incuietorile lor, iar cei morți în Hristos vor învia. La învierea lui Hristos s-au deschis cîteva morminte, dar la a doua Lui venire toți morții cei scumpi vor auzi glasul Lui, și se vor arăta la viață plină de slavă nepieritoare. Aceași putere care a înviat pe Hristos din mormint va învia și biserica Lui, și o va proslăvi împreună cu El, punînd-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care se numește, nu numai în lumea aceasta, dar și în lumea viitoare.

E.G. WHITE

Duhul Sfânt ca persoană

Domnul Hristos Se găsea împreună cu ucenicii Săi în odaia de sus unde mîncaseră piinea frîntă și luaseră vinul turnat, — simboluri sfinte ale apropiatei Lui suferințe. Numai cîteva clipe îi despărțea de cele ce se petreceau aici, și cele ce urmau să se petreacă în grădina Ghetsemani.

Ucenicii erau întristați. Păstorul a fost pentru un timp cu oile, dar acum, El urma să fie lovit și oile împrăștiate. Ei își dădeau seama că trebuie să se despartă de iubitul lor Invățător și aceasta le-a umplut inimile de întristare. Ioan 16,6.

Domnul Hristos, căutînd să-i îmbărbăteze le-a vorbit despre Duhul Sfînt, care avea să vină ca un „alt Mîngîietor“, ce avea să rămînă cu ei în veac. „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămîne cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite“. Ioan 14,16—18;16,7.

„Un Mîngîietor este un ajutor la vreme de nevoie. Dacă cineva este orfan, are nevoie de un părinte, dacă este bolnav, are nevoie de medic, dacă este în încurcătură, are nevoie de un avocat, dacă este îngrijorat, are nevoie de un prieten. Toate acestea și chiar mai mult, este pentru noi toți Mîngîietorul ceresc. Era deci cel mai de seamă privilegiu al ucenicilor, le a primi pe Duhul Sfînt.

Duhul Sfînt, este un, alt Mîngîietor. Aceasta ne arată că, atît Duhul Sfînt făgăduit cît și Domnul Hristos care făgăduia, sînt la fel în ce

privește ființa, caracterul, scopul și lucrarea. Duhul Sfînt, — ca să zicem așa, este al doilea eu al Domnului Hristos, la fel cu El în ce privește natura și caracterul“.

Duhul Sfînt este una din persoanele dumnezeirii care a venit într-un chip hotărît, la un timp hotărît și pentru o lucrare hotărîtă. Este egal cu Domnul Hristos și urmaș al Său. Cînd

unul urcă, celălalt coboară. Aceeași supunere și ascultare care a fost dovedită de ucenici față de Domnul Hristos, trebuie să fie arătată și față de Duhul Sfînt ca locțiitor al Domnului Hristos pe pămînt“.

„Duhul Sfînt este locțiitorul Domnului Hristos, dar fără corp omenesc și liber de așa ceva. Impiedicat de corpul omenesc, Domnul Hristos nu putea să fie personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trinită Duhul Sfînt ca urmaș al Său pe pămînt. Nimeni nu mai poate spune că avea un avantaj din cauză că se găsea într-un anumit loc, sau pentru că avea legătură personală cu Domnul Hristos. Prin Duhul Său, Domnul Hristos era la îndemîna tuturor. În felul acesta era mai aproape de ei decît dacă nu S-ar fi înălțat“.

Duhul Sfînt este darul lui Dumnezeu.

„Noi nu putem folosi Duhul Sfînt. Duhul Sfînt urmează să ne folosească pe noi. Prin mijlocirea Duhului Sfînt, Dumnezeu lucrează în poporul Său și voința și îndeplinirea. Numai în urma lucrării de ispășire săvîrșită de Domnul Hristos aci pe pămînt, Dumnezeu a trimis Duhul Sfînt, ca să înceapă o lucrare nouă printre oameni și să introducă noua dispensațiune.

„Duhul Sfînt era cel mai de seamă dar pe care Domnul Hristos îl putea cere dela Tatăl

CÎNTĂȚI LUI DUMNEZEU

*Veniți creștini la rugă... veniți popor al Meu,
Cu toți, cu mic cu mare, cîntați lui Dumnezeu.*

*Cînd pace și iubire aveți cum am și eu,
Atunci cu bucurie, cîntați lui Dumnezeu.*

*Cînd ai belșug de piine, în casa ta mereu,
Ca drept recunoștință, să cînti lui Dumnezeu.*

*Cînd Tatăl vă trimite de sus, cuvîntul Său,
Atunci cu mulțumire... cîntați lui Dumnezeu.*

*Cînd pe Isus, a-L vede, dorești ca și Zacheu,
Atunci umil tu cîntă, cîntînd lui Dumnezeu.*

*Cînd vine întristarea din partea celui rău,
De-ai fi cu ochii-n lacrimi, să cînti lui Dumnezeu.*

*Cînd marea-i agitată, și-i noapte-n jurul tîu,
Cu glas de biruință, să cînti lui Dumnezeu.*

*Cînd vine încercarea și ceasul este greu,
Priviți spre răsplătire... cîntînd lui Dumnezeu.*

*Cînd iadul fi-empotrivă, iar Satan ca un leu,
Ar vrea să te înghită, să cînti lui Dumnezeu.*

*Și cînd, apoi, iubirea se-arată-n curcubeu,
Cu-ncredere deplină, cîntați lui Dumnezeu.*

*Cîntați cu toți în coruri, cîntări de Jubileu,
La greu ca și la bine, cîntați lui Dumnezeu.*

PETRE V. CAZAN

pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere de renaștere, și fără aceasta, jertfa Domnului Hristos, n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor puterea răului se întărise continuu, iar supunerea oamenilor față de această putere era îngrozitoare. Păcatul nu putea fi oprit pe loc și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia persoană a dumnezeirii, care să nu vină cu putere schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș de natură dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său, ca o putere care să biruie orice înclinare spre rău, moștenită sau însușită, și să întipărească propriul Său caracter în Biserica Sa“.

„Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet. Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții Domnului Hristos. Umple pe cel care-L primește cu însușirile Domnului Hristos“.

Din cele arătate în Sfintele Scripturi, înțelegem că Duhul Sfânt este o persoană divină; este a treia persoană a dumnezeirii. Plinătatea dumnezeirii, este prezentă și lucrătoare în această dispensațiune, prin Duhul Sfânt. Domnul Hristos ne spune că Duhul Sfânt este „Mîngîietorul, Duhul adevărului care dela Tatăl purcede“. Este numit Dumnezeu. Fapte 5,3,4.

„Domnul Hristos Se raportează către Duhul Sfânt ca și către o persoană. El îl numește „Paraclet“ ceea ce înseamnă avocat. Mai însemnează reprezentant, mijlocitor, pledant, susținător. Este acelaș cuvînt care a fost folosit cu privire la Domnul Hristos și lucrarea Sa“. I Ioan 2,1.

„După cum Domnul Hristos pledează pentru noi la Tatăl, tot astfel Duhul Sfânt pledează pentru Domnul Hristos în inimile noastre“. Este o slujbă pe care o poate îndeplini numai o persoană. Duhul Sfânt ne este prezentat de Domnul Hristos, ca învățînd, vorbind, mărturisind, călăuzind, auzind și declarînd. Aceasta arată inteligență, putere de deosebire și prin urmare personalitate“.

Duhul Sfânt are însușiri divine, — atotputernicia, omniprezența și viața veșnică. Acestea aparțin numai lui Dumnezeu, și cu toate acestea, sunt însușiri și ale Duhului Sfânt. Luca 1,35; Ps. 139,7—10; Evrei 9,14.

Iată pe scurt acțiunile care I se atribue și pe care nu le-ar putea săvîrși decât o persoană: Insufflarea Sfintelor Scripturi, rînduirea de apostoli, convingerea de păcat, mijlocirea și rugăciunile Lui cu suspine. 2 Petru 1,20,21; Fapte 13,2; Ioan 16,7—9; Romani 8,26,27.

„Despre Duhul Sfânt, se spune mai departe că a săvîrșit lucrări dumnezeiești: Creațiunea, renașterea, învierea și darea profetiilor. Iov 33,4; Ioan 3,5—8; 1 Petru 3,18; 2 Petru 1,21. Lucrările acestea, nu pot fi săvîrșite decât numai de Dumnezeu. De aceea Duhul Sfânt nu

este numai o simplă persoană, ci este o persoană divină. În planul divin, lucrarea Lui cuprinde creațiunea, inspirațiunea, convingerea, sfințirea și înzestrarea pentru lucrarea efectivă“.

„Rusaliile au fost ziua de inaugurare a Duhului Sfânt pentru lucrarea Sa specială, cu toate că Duhul Sfânt exista și lucra încă din veacurile de mai înainte. Duhul Sfânt a fost de față la lucrarea creațiunii și a fost mijlocitorul prin care s-a produs cosmosul. Dar înainte de Rusalii, a venit mai mult ca un oaspete trecător, cu scopul de a înzestra anumiți oameni pentru o lucrare a lor specială. Lucrarea lui era mai mult la anumite timpuri decât în tot timpul. El S-a coborît asupra anumitor oameni, lucrînd prin ei sau îmbrăcîndu-i cu putere mare în vederea anumitor fapte deosebite. El S-a luptat cu oamenii; a dat iscusință lui Bețaleel; a dat putere lui Samson“ (Gen. 6,3; Exod 31, 2—5; Jud. 14,6.

„Dar începînd cu Rusaliile, a avut loc o mare schimbare, o lucrare specială, deosebită de veacurile de mai înainte. S-au luat măsuri ca El să poată intra și sălășlui în toți creștinii credincioși, lucrînd din înăuntru în afară, umplînd și rămînînd acolo. Această sălășluire a Duhului Sfânt, este strălucirea deosebită a dispensațiunii creștine“.

„Rusaliile aduseră credincioșilor prezența Mîngîietorului, despre care Domnul Hristos zice: El va rămîne la voi și va fi în voi“. De aci înainte, prin Spiritul Sfânt, Domnul Hristos avea să locuiască continuu în inimile copiilor Săi. Astfel ei erau mai mult una cu El, decât atunci cînd era personal cu dînșii. Lumina, puterea și iubirea Domnului Hristos, care locuia în ei, se arăta atît de mult printrînșii, încît oamenii privindu-i se mirau și cunoșteau că au fost împreună cu Isus“.

Ca o urmare binecuvîntată a revărsării Duhului Sfânt la Rusalii, au avut loc cele raportate în Cuvîntul Domnului: „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăos aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătură frățească, în fringerea pîinii și în rugăciuni... Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Iși vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți“. Fapte 2,41—47. Această dărnicie din partea credincioșilor, a fost rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cînd Duhul Sfânt a venit să locuiască în inimile credincioșilor Săi, a adus cu Sine caracteristicile, pornirile și adevărata asemănare cu Isus. Ca urmare a revărsării Duhului Sfânt la Rusalii, „fiecare creștin vedea

în fratele său chipul bunătății și iubirii divine. Un singur gând îi stăpânea pe toți. Unica ambiție a credincioșilor era de a descoperi faptul că sunt asemenea Domnului Hristos la caracter și să lucreze la creșterea Impărăției Sale“.

„Lucrarea Duhului Sfânt este nemăsurat de mare. Din izvorul acesta vine puterea și deștinția servului lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt este Mîngîietorul, ca o prezentă personală a Domnului Hristos pentru suflet. Acela care caută către Domnul Hristos în credință simplă, ajunge să devină părtaș de natura dumnezească prin mijlocirea Duhului Sfânt“.

„În marele și nemăsuratul dar al Spiritului Sfânt, se cuprind toate resursele cerului. El este

singurul leac pentru sufletele bolnave de păcat“. Iar „făgăduința cu privire la Duhul Sfânt ne aparține și nouă celor de azi ca și celor dinții ucenici“. „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac“. Ioan 14, 16.

Ceeace este cu totul trebuincios și pentru membrii Bisericii lui Dumnezeu de astăzi, pentru ca ei să poată crește în putere și rodnicie spirituală, pentru ca predicarea să poată aduce convingere, și oamenii să se întoarcă la Dumnezeu, este prezența Duhului Sfânt cu ei. Nevoia noastră cea mare, este să fim umpluți de Duhul Sfânt.

GH. CAZAN

Ideia păcii înaintea

Trăim în timpul unor zile mari, pe care generațiile trecute, au dorit să le vadă, să le simtă și să le trăiască; dar, din nefericire ei nu le-au avut. Niciodată omenirea, mai mult ca astăzi, după ce a trăit ororile celor două războaie mondiale, sau cele parțiale, cum a fost mai ales cel din Coreea și Indochina, nu s-a ridicat mai unită, dezgustată și sătulă de grozăviile războiului, ca acum, cerînd ca soarta lor să nu mai fie în mâinile unui strîns grup de capitaliști care să dispună după bunul lor plac de viața bărbaților, femeilor, copiilor și de bunurile lor. Astăzi, popoarele lumii doresc pacea, făcînd din aceasta idealul cel mai sublim, pacea devenind pentru ele un tezaur — un bun valoros — al omenirii. Fără deosebire de rasă, de culoare politică sau de religie, oamenii s-au unit, au găsit acest mare punct comun, și în jurul steagului păcii, sutele de milioane de locuitori ai planetei noastre cer într-un singur glas, cu o singură simțire, și cu o singură dorință, pacea; pacea în lumea întreagă. Omenirea de astăzi, care a trăit grozăviile de nedescris ale războiului, dorește să fie înțelegeră. Intocmai ca și profetul de pe vremuri putem spune: „Căci orice încălțăminte purtată în învălmășala luptei și orice haină de război tăvălilă în sînge, vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse de foc“. Nu trebuie să mai poarte haina războiului, haina prin care să verse sîngele aproapelui său pentru a fi pe plac negustorilor de arme. Omenirea dorește o viață nouă, o viață fericită, pentru care își oferă energia brațelor și a minții. Pentru creștini, pacea este un cîntec scump care cu multe secole în urmă a fost auzit pe cîmpiile Betleemului: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. Chiar acum, în cel de al XX-lea secol, ideia păcii a trezit popoare și continente

de popoare am putea spune, la melodiile acelei cîntări mărețe, spre realizarea dorului secular al omenirii. Toate mijloacele diplomatice ale conducătorilor capitaliști, cum sînt: Tratatul de la Manila, prin care s-a organizat S.E.A.T.O., precum și diferitele alianțe cum ar fi aceia cu Coreea de Sud sau cu Cian Kai-Si, au fost de parte de a împiedeca trezirea la pace a țărilor din continentul asiatic.

După marea revoluție din 1917, pe arena lumii internaționale a apărut o nouă țară — Uniunea Sovietică, — care a început să construiască o orînduire nouă, formă care supusă la proba celui mai teribil război mondial a ieșit și mai consolidată, astăzi punîndu-și toate forțele sale în slujba construirii pașnice.

În Asia, China, una din țările acestui mare continent cu populația cea mai numeroasă, a schimbat vechea stare de lucruri, trecînd la o formă nouă de viață. Împreună cu China și alături de ea, India, un alt stat de 400.000.000 locuitori, s-a alăturat aspirației generale de pace.

Prin victoria din Indochina, și prin tot mai simțita dorință de pace și de eliberare a popoarelor din Asia, precum și prin vizitele Conducătorilor Uniunii Sovietice în India, Birmania și Afganistan, pactul S.E.A.T.O., precum și celelalte înjghebări de pacte, ale colonialismului în Asia, sînt sufocate, și continentul asiatic a înlăturat definitiv lanțurile exploatarei colonialiste. Grație luptei de eliberare, dusă de popoarele Asiei, fața omenirii s-a schimbat. Un nou echilibru de forțe a apărut pe plan mondial și triumfă acel sistem care a înscris la temelie lui țelul construirii unei vieți pașnice în interesul tuturor.

În sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii, care a avut loc recent la Stock-

holm, printre documentele adoptate este și „Apelul către opinia publică mondială” care în esență declară că: „Intreaga omenire dorește dezarmarea”.

Cursa înarmărilor nu a general niciodată altceva decât mizerie și nesiguranță; ea duce în chip fatal la război. În prezent, existența armelor de exterminare în masă, întreține această primejdie, menținând suspiciunea în relațiile internaționale.

Totuși, după încordarea care a durat mulți ani, în relațiile dintre marile puteri s-a stabilit o atmosferă nouă. Vederile lor în problema dezarmării s-au apropiat. De acum înainte realizarea unui acord între marile puteri depinde de efortul comun de a ajunge la conciliere.

Opinia publică mondială este atentă și dorește succes conferințelor de dezarmare și cere interzicerea totală a producției, experimentării și folosirii armelor atomice.

Armamentele și forțele armate ale tuturor țărilor, începând cu marile puteri, urmează să se reducă în baza unui acord general, la nivelul stabilit.

Orice progres în domeniul dezarmării va contribui la reglementarea nu numai a problemelor care nu și-au găsit încă o rezolvare pașnică, ci și a tuturor divergențelor care primejdiesc pacea în unele regiuni ale globului.

Dezarmarea duce la ușurarea poverii bugetelor militare care apasă asupra economiei statelor, contribuind astfel la ridicarea nivelului vieții.

Opinia publică din toate țările a contribuit în mod hotărât la evoluția în direcția păcii și slăbirii încordării internaționale. Așa cum spune apelul de la Stockholm,

„Popoarele pot să transforme în realitate aceste speranțe de viitor.

„Ele au dreptul să se adreseze guvernelor lor și să le ceară acțiuni concrete în domeniul dezarmării”.

Astfel ele vor apropia clipa când omenirea eliberată de amenințare și teamă se va dedica în întregime unor mărețe creații pașnice.

Iată o nouă problemă, o nouă sarcină, pentru orice om cu simțul realității, pentru zilele pe care le trăim. Mai departe se spune că: „Această activitate necesită o legătură efectivă între mișcarea pentru apărarea păcii și toate organizațiile pacifiste, partidele politice, sindicale, bisericile, organizațiile și mișcările religioase, toate forțele morale, reprezentanții celor mai diferite curente”.

Anii războiului rece au făcut imposibilă pînă în prezent această legătură cu unele dintre ele; slăbirea încordării deschide astăzi perspectiva acțiunilor comune.

„Consiliul Mondial al Păcii trasează ca sarcină Prezidiului să stabilească contactele necesare pentru ca activitatea comună, pe baza egalității în drepturi și respectului reciproc, să aducă în sfârșit lumii încrederea, dezarmarea și colaborarea internațională”.

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, chemați de El la slujba împăcării, să ne unim împreună cu toți credincioșii Bisericii la realizarea acestui Apel în viața noastră de toate zilele, în așa fel, pentru ca și Domnul să ne poată spune: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fiii ai lui Dumnezeu”.

De curînd am primit o scrisoare din Bandung, Indonezia, de la un băiețel în vîrstă de 14 ani cu numele Samuel Siregar, care nu dorește să cumpere tunuri de la colonialiștii olandezi, care pînă ieri au stors țara lui, ci el are o altă dorință, să conducă pe tinerii conaționali la pacea lui Hristos. Dorința lui de a trăi în pace în țara lui, este dorința întregii omeniri. Să ne unim pentru cauza aceasta pentru ca Domnul să împlinească și cu noi cuvintele făgăduinței care spune: „Voi face ca pacea să domnească peste tine și să domnească dreptatea. Căci așa vorbește Domnul: „Iată voi îndrepta spre el pacea ca un rîu și slava neamurilor ca un pîrîu ieșit din mîncă...”.

ȘTEFAN NAILESCU

Președintele cultului creștin adventist
de ziua a 7-a din R.P.R.

Leonardo da Vinci

Era în anul 1452, cu un an mai înainte căderii Constantinopolului sub turci, eveniment ce constituie piatra istorică de hotar ce desparte evul mediu de cel modern, cînd în Italia, în ducatul Florenței, se naște Leonardo da Vinci, cel despre care s-a spus că: „Nu a fost numai un mare pictor, ci și un mare matematician, mecanic, inginer, căruia, ramuri dintre cele mai variate ale fizicii îi datorează descoperiri importante”.

Nașterea lui Leonardo da Vinci, a fost semnificativă și salutară pentru cauza renașterii, la început de

eră, la începutul timpului ce marca ducerea unei lupte crîncene contra lanțurilor cu care pontifii de pe scaunul Romei înlănțuiseră nu numai mințile popoarelor ci și conștiința lor.

Florentin prin naștere, Leonardo da Vinci, în urma refuzului său de a fi un instrument în slujba celor ce voiau să extindă flacăra războiului printre cetățile Italiei, război pe care-l ura din tot sufletul său, în 1482 părăsește Florența plecînd la Milano. Aici printre multiplele lui preocupări, Leonardo da Vinci dă lumii bunecunoscuta frescă „Cina cea de taină”. Ceea

ce constituie farmecul lucrărilor lui, semnificația lor, este tocmai faptul că el nu s-a mulțumit și nu s-a mărginit a considera ca fiind definitiv consacrate și de neschimbat metodele predecesorilor săi, ci el a căutat mereu să experimenteze noi procedee. Și cine altul, ca o consecință a debarasării de acele procedee

dominican. Replica lui fu pe cit de tăioasă pe atît de adevărată. „Nu, reverendissime”, răspunse el, „Sf. Petru a fost un umil pescar ce-și cîrpea mrejele pe malurile Galilei, și nici de cum unul ale cărui mîini să poarte podoaba supărătoare a inelelor de aur”.

Iar cei ce s-au ocupat de studierea vieții lui, ne

învechite și retrograde, a exprimat mai bine ca el mîndria de mamă, bucuria de a trăi a copilului sau noblețea bătrîneții? „Adevărul”, spunea el adesea, „este unul singur”. Cu el și cu arta mea, voi reda în linii și culori minunate, realitatea”.

Și în adevăr, cu el problemele reliefului, a mișcării, și a peisagiului, probleme ce au constituit principalul obiect de cercetare al pictorilor florentini, și-au găsit în opera lui Leonardo da Vinci soluții noi și definitive. El nu a atins nici un subiect, fără ca să facă din el, frumusețea eternă.

În portretistica lui, el creiază o nouă formă. Vedem la el simplitatea costumului, lipsa inelelor de la mîini care fac din portretul lui un model de neîntrecut, (Gioconda). Modelele lui, erau oameni simpli. Oameni ale căror trăsături exprimau tot zădărniciul unei vieți de muncă și lipsuri.

Se povestește un episod din timpul cînd Leonardo lucra la „Cina cea de taină”, piesă pictată într-o minăstire dominicană. La un moment dat i s-a atras atenția asupra faptului că modelele lui erau oameni simpli. Pentru apostolul Petru, spuneau ei, trebuie, drept model, să slujească cel puțin un cuvios călugăr

spun că în adevăr, ca model pentru apostolul Petru din „Cina cea de taină” fu găsit un pescar umil, a cărui înfățișare exprima cu prisosință viața de pescar.

Către sfîrșitul vieții sale, negăsind înțelegere în patria sa, și la invitația regelui Francisc I, el trece alpii și se stabilește în Franța, unde își petrece ultimii ani ai vieții sale.

Întreaga lui viață, el și-a consacrat-o luptei pentru promovarea unei arte realiste. Ca adept convins și hotărît al evitării războaielor și al binefacerilor păcii, el socotea că toate descoperirile și cuceririle științei ca și acumulările artei, trebuie să fie puse în slujba celor mulți, servind cauzei poporului.

Pentru aceasta, din cauza intransigenței lui și a luptei deschise dusă contra ignoranței și obscurantismului, el pribegii adesea. Sfîrșitul vieții îl găsi departe de patria lui iubită, murind în Franța, în anul 1519, în vîr. de 67 de ani.

Prin activitatea lui multilaterală și de o înaltă valoare, Leonardo da Vinci, rămîne una din figurile cele mai reprezentative din vremea renașterii.

D. POPA

De ziua muncii

Cei mai de seamă reprezentanți ai oamenilor muncii, au găsit de bine ca să se fixeze o zi pe toată fața pămîntului, și anume ziua de 1 mai, — cînd toți oamenii muncii să sărbătorească solidaritatea clasei muncitoare, a proletariatului din lumea întregă, zi, în care să se bucure de izbînda eforturilor făcute pentru a se ajunge la prețuirea celor ce muncesc în mod cinstit, cu brațele și cu mintea.

Acest fapt nu este numai o sărbătorire, o bucurie și încurajare pentru cei care multă vreme au fost apăsați, ci și un imbold pentru ca tinerii cu capacități fizice, mintale și morale ai generației de azi, să îmbrățișeze munca creatoare, căutînd a depune eforturi serioase, de a face din muncă o artă, o preocupare plăcută pentru ridicarea nivelului material și cultural al tuturor oamenilor muncii.

În Republica Populară Română cei care muncesc cu râvnă și pricepere sînt răsplătiți, așa cum și cuvîntul inspirației zice că este drept, cînd enunță dictonul: „Vrednic este lucrătorul de plata lui“. Inovatorilor li se oferă ocazia ca să pună în valoare diferitele inovații care ajută la mărirea producției și implicit la ieftinirea prețului de cost a produselor. Evidențiații în muncă sînt înconjurați de o deosebită atenție a conducerii întreprinderilor respective și a colegilor de lucru. Astăzi, nu se mai face nicio deosebire între oamenii muncii din uzine, și între cei ai artei, ai științei, etc. Această prețuire este scoasă în evidență și în Sfînta Scriptură, unde găsim scrise cuvinte ca acestea: „Dacă vezi pe un om iscusit în lucrul lui, acela poate sta lîngă cei ce cîrmuiesc, nu lîngă oameni de rînd“. Prov. 22, 29.

Astăzi munca este prețuită fiind ridicată la rangul ce i se cuvine și este și drept să fie așa, întrucît munca are o strînsă legătură cu viața, deoarece fără muncă viața ar fi imposibilă. Tot ce se înalță în jurul nostru, toate descoperirile și toate operele de valoare au fost aduse la ființă, prin muncă asiduă. Cuvîntul inspirat al Sfîntei Scripturi declară: „Comoara de preț a unui om este munca“. Prov. 12,27 u.p. Ea nu numai că este o comoară în sensul material, fiind un izvor nesecat de posibilități și venituri, dar are și un efect binefăcător asupra spiritului. Munca îl face pe om mai bun, dezvoltă în el trăsăturile nobile de caracter, și îl face în același timp mai darnic. Apostolul Pavel îi îndemna pe credincioși cu cuvintele: „Cine fura, să nu mai fure, ci mai degrabă, să lucreze cu mîinile lui la ceva bun ca să aibă să dea și celui lipsit“. Efes. 4,28 u.p.

Cel care muncește are și dreptul legitim la odihnă. În țara noastră s-au creat noi stațiuni de odihnă, unde oamenii muncii își petrec concediul meritat, și statornicit prin lege, refăcîndu-și puterile lor folosite în muncă.

Munca este consfințită în Biblie și este arătată ca fiind una din datoriile de seamă ale vieții, ajungînd pînă acolo încît să declare, „cine nu vrea să lucreze, nici să nu mînce“. 2 Tes. 3,10 u.p.

Dela început, omului i s-a arătat această datorie de a munci, deși era înconjurat de frumusețea și strălucirea nepieritoare a Edenului, unde, cu toate acestea, el nu trebuia să rămînă într-o stare contemplativă și nelucrătoare. Raportul sfînt zice că: „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească“. Gen. 2,15.

Deși în jurul omului, în natură, au loc lucrări mai presus de puterile lui, totuși, și el are de adus contribuția sa care este de neînlocuit.

Întelepciunea minții, puterea mușchilor și încreșterea sa îndemnare, trebuie puse la lucru cu trageră de inimă.

Munca a fost o binecuvîntare atît înainte cît și după căderea omului în păcat și mai ales în această ultimă fază a vieții sale. În scrierile inspirate găsim scris următoarele cuvinte: „Locuitorilor Edenului le fu încredințată ocrotirea grădinei, cultivarea și păzirea ei. Ocupația lor nu era obositoare, ci plăcută și întăritoare. Dumnezeu hotărî lucrul (ocupația) ca o binefacere pentru om, ca să-i ocupe mintea, să-i întărească corpul și să-i dezvolte capacitățile. Într-o activitate spirituală și corporală, Adam își găsi una din cele mai înalte plăceri ale existenței sale. Cînd el fu izgonit, din cauza neascultării sale, din frumoasa sa patrie, el se preocupă cu prelucrarea unui pămînt îndărătnic, spre a-și cîștiga piinea zilnică. Însă tocmai această muncă, deosebită de ocupația plăcută din grădină, se dovedea totuși un scut față de ispite și un izvor de fericire. Deși munca e însoțită de osteneală și sudoare, totuși comită o mare greșală acei care o privesc ca un blestem. Cei bogați se consideră adesea ridicați mai pe sus de o sîrguință folositoare și privesc cu dispreț asupra claselor muncitoare; dar o astfel de purtare este cu totul în contradicție cu intenția pe care Dumnezeu a avut-o la crearea omului. Ce sînt proprietățile, chiar ale celor mai bogați, în comparație cu moștenirea, care fu dată lui Adam? Și totuși Adam nu era trîndav. Creatorul nostru atotînțelept, care știe ce servește la fericirea omului, hotărî lui Adam lucrul său. Adevărata bucurie a vieții nu se găsește decît la oamenii sîrguitori. Ingerii sînt lucrători silitori ai lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor. Creatorul n-a pregătit niciun loc pentru cei leneși și trîndavi“.

În poruncile lămurite ale lui Dumnezeu, respectiv, porunca IV-a, se arată nu numai obligativitatea de a respecta ziua de odihnă — Sabatul — dar și aceea de a lucra. „Să lucrezi șase zile și să-ți faci tot lucrul tău“. Analizînd textul, reese că Dumnezeu poruncește „să lucrezi“ și aceasta nu oricum, ci, prin aceste cuvinte „să-ți faci tot lucrul tău“, ni se arată datoria de a munci cu râvnă, pentru împlinirea cu bine a muncii încredințate.

Lenevia este socotită în rîndul păcatelor, și este aspru muștrată de Cuvîntul lui Dumnezeu. Iată cîteva din aceste cuvinte de condamnarea leneviei: „Cine lucrează cu o mîină leneșă să-răcește, dar mîina celor harnici aduce prosperitate. Cine stringe vara este om chibzuit, dar cine doarme în timpul secerișului este un om care face rușine“. Prov. 10,4,5. „Toamna leneșul nu ară, la secerat, ar vrea să strîngă roade, dar nu este nimic“. Prov. 20,4.

Domnul Isus Hristos și în privința muncii, este pentru noi exemplul desăvîrșit. „Isus a trăit într-o casă țărănească și a îndeplinit voios și credincios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El fusese conducătorul cerului

și îngerii trăise clipe de fericire împlinind cuvântul Său. Acum era un muncitor un fiu ascultător și iubitor. El a învățat o meserie și cu mâinile Sale a lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. Imbrăcat în haine simple de lucrător, mergea pe străzile târgușorului Nazaret, ducându-Se și venind dela lucrul Său umil. El n-a folosit puterea Sa dumnezeiască pentru a-Și ușura poverile sau munca.

În tot timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a muncit. Astfel și mintea și corpul Lui au crescut. El n-a folosit cu nepăsare puterile Sale corporale, ci le-a folosit așa ca să fie păstrate în sănătate și să poată face totul foarte bine, în orișicare privință. El nu voia să facă greșeli nici în lucrul cu uneltele. Era tot așa de desăvârșit ca lucrător, cum era desăvârșit în caracter. Prin pilda Sa, El ne-a învățat că este o datorie pentru noi ca să fim lucrători, că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvârșit și că o astfel de lucrare ne face cinste.

Pentru cel care se pretinde credincios, hotărârea de a munci și de a fi harnic în lucrul său, trebuie să constituie un principiu de seamă al vieții sale. În orice timp el are ceva de făcut.

„Munca aceea care deprinde mâna să fie folositoare și deprinde pe tineri să poarte partea lor din poverile vieții, dă tărie fizică și dezvoltă fiecare însușire. Fiecare poate găsi ceva de făcut pentru a avea și el și alții folos din aceasta. Bunul Dumnezeu a rinduit ca munca să fie o binecuvântare și numai muncitorul sîrguincios descopere adevărata măreție și bucurie a vieții!

În această „zi a muncii“, cînd popoarele din întreaga lume întîmpină această zi de 1 mai cu bucurie, ea fiind ziua tuturor izbînzilor și tuturor realizărilor pe care le-au cucerit cu mari eforturi, — și noi, credincioșii cultului creștin adventist de ziua a șaptea, apreciem aceste realizări și prețuim această sărbătoare, a zilei de 1 mai, ziua muncii, și îndemnăm pe credincioșii noștri, în orice loc de muncă s-ar afla, să se străduiască să fie printre cei dintîi în fapte bune, muncind cu avînt pentru realizarea planurilor de producție, întocmite cu multă chibzuință și executate după cele mai avansate metode, pentru buna stare și prosperitatea tuturor oamenilor muncii din țara noastră.

GH. MEREALBE

Sfaturi practice pentru lunile aprilie și mai

Sîntem în plin sezon cu lucrările de însămînțări. Anul acesta, întîrzierea iernii, pe alocuri, a produs o întîrziere a lucrărilor de primăvară, iar primăvara, venită brusc, a pus pe gospodar în fața unui program deosebit de încărcat în lucrări, care nu pot fi deloc amînate. Acum se potrivește cuvîntul care zice: „Ce ai să faci fă cu grabă, și cu toată inima ta“.

La semănături și culturi mari.

În prima parte a lunii aprilie, acolo unde desfășurarea timpului ne-a permis, să semănăm plantele ce erau programate pentru luna martie, se continuă acum cu semănatul cartofilor de toamnă, a porumbului, a cînepei, soia, sfecla, fasolea, dughia. Spre sfîrșitul lunii vine rîndul la semănat a bumbacului. Fi-nețele să fie bine curățate, mărăcinii distruși și mușuroaiele împrăștiate. Se distruge toate cuiburile de ciori din pomi, căci altfel vor aduce mari pagube.

În primele zile ale lunii mai, se termină cu semănatul bumbacului și restului de semănături ce n-au putut fi terminate în aprilie, cum ar fi de exemplu: fasolea, pepenii, porumbul. Lucerna și trifoiul în unele locuri se cosesc și cu aceasta începe încet, încet sezonul de recoltare al acestui an.

Semănăturile de toamnă trebuie să fie plivite de buruienile de tot felul.

Timpul avansează tot mai repede și gospodarul înțelept trebuie să fie totdeauna pregătît pentru orice sezon. Acum e vremea să fie puse la punct secerătoarele, cositoare, magaziiile curățate și dezinfectate, pentru că luna iunie pe alocuri, unde timpul e mai cald, va sosi timpul secerișului grîului de toamnă.

În grădina de pomi.

Încă de la începutul lunii aprilie trebuie să grăbin cu plantarea pomilor și completarea golerilor în livezi. Multă grijă trebuie avută contra înghețului mugurilor înfloritori. Combaterea înghețului se face cu bun succes prin fum de bălegar. Deaceia din timp să punem pe sub pomi grămezi de bălegar, cărora atunci cînd temperatura va coborî sub zero grade, să le dăm foc.

Pe alocuri pomii vor înflori. În timpul înfloritului, se fac stropirile contra gîrgărițelor, un dușman de temut al florilor și fructelor, dușman care aduce multe pagube. Trebuie luate legături cu telmicienii agricoli, pentru a se comunica unde putem găsi soluție de stropit și să cerem sfaturi în legătură cu timpul cel mai nimerit, cînd să se facă stropirea. Se

Pe cîmpie

*Intreg văzduhu-i plin de soare!
E cîmpul alb ca de ninsoare:
Unde privești sînt numai flori,
Mulțimi de fluturi sburători.*

*Pădurea plină e de viață —
Covor e cîmpul de verdeață —
Si te trezești de-odată-n zori,
În cîntec de privighetori...*

*Colo, pe-un șir de colinișe
Paște-o turmă de oițe;
Iar lângă ele-un ciobănaș
Le cîntă-ncet din fluieraș.*

*Izvorul susură în luncă —
Iar oamenii grăbesc la muncă,
El îi adapă-răcorește
Și noi puteri le dăruiește.*

N. Gheorghijă

plivele lăstarii din cepii portaltui și se leagă a doua oară altoii la cep. Se încep pregătirile formării co-roanei la pomi, îndepărtînd crengile de prisos.

Lucrările din grădina de legume.

Răsaturile trebuie deosebi îngrijite. Pămîntul grădinii de legume trebuie să fie acum gata pregătit, curățat de orice fel de burueni, îngrășat și gata pentru ca de îndată ce timpul permite, să începem răsăditul răsadului de varză, conopidă; spre finele lunii, a ardeiului, roșiilor și altele. Cele puse în pămînt și răsădite trebuie mereu plivite, iar crusta (scoarța) pămîntului, mai ales după ploii, sfărîmată.

Deîndată ce am intrat în luna mai se termină cu plantarea legumelor de vară ca: pătlăgelele roșii, vinete, ardei, ceapă de apă și altele și se depune o deosebită grijă pentru răsaturile de legume de toamnă, care trebuie plivite, săpate, iar la nevoie rărite.

Creșterea animalelor.

La începutul lunii aprilie pe alocuri timpul se apropie de scoatere la pășune. Din timp, animalele gospodărești ce vor fi trimise la pășune, sau folosite pentru munci, trebuie bine îngrijite. La ieșirea la pășune, vitele să fie încă bine îngrijite la iesle, întrucît în luna aprilie pe pășuni nu vor găsi hrana suficientă și apoi trecerea de la hrana de iesle la cea de pășune nu se poate face brusc, deoarece ar pune în primejdie viața animalului. Trebuie încă dată hrană uscată acasă, iar trecerea de la aceasta la hrana verde de pe pășune, să se facă treptat, treptat. Trebuie bine îngrijit puețul, căruia să nu i se retragă laptele necesar hranei, căci acesta va forma baza dezvoltării lui viitoare. Ajunși în luna mai, pășunile

sînt bine îmbrăcate cu iarbă care s-a mai maturat. Acum animalele, mai ales cele ce stau mereu la pășune, încep să-și găsească toată hrana necesară acolo. Trebuie făcute curățenii, reparații și dezinfectarea radicală a grajdurilor și podelelor în grajduri. Vitele să stea cit mai mult timp afară, chiar cele tinere.

În apicultură.

Odată cu sosirea lui aprilie și venirea primelor flori, albinele încep culesul pe unde pot. Mai întîi prin pomii din apropiere, apoi prin livezi etc. Pentru aceasta apicultorul priceput s-a îngrijit din timp, ca să aibă puet pregătit, care la sosirea celui mai prielnic și bogat timp în recoltare, să poată trece la lucru. Încă din timp măteile au fost stimulate la ouat, descăpăcindu-se periodic laguri cu miere și lărgindu-se cuibul. Se extrage mierea din ramele căpacite și destul de coapte. Se iau măsuri împotriva roirii naturale.

Odată cu sosirea lunii mai încep posibilitățile strîngerii de flori pentru diferite ceaiuri, care ne vor fi de mare folos în cursul iernii. Așa de exemplu se pot strînge flori de salcîm, tei, mușețel, etc.

Iată pe scurt o serie întregă de lucrări, ce ne așteaptă în aceste luni. Să facem ca niște gospodari pricepuți ca și în aceste lucrări să fim model pentru cei din jurul nostru, îndeplinind lucrările cit mai sîrguincios și în condițiile cele mai bune, așa încît și Bunul Dumnezeu să poată revărsa din belșug binecuvîntările Sale peste lucrul nostru. Să nu uităm cuvîntul care ne mai pune: Ce seamănă omul, aceea va și secera (recolta).

Cunoștințe folositoare:

Obiceiul fumatului

Tutunul este o otravă înceată, înșelătoare, dar foarte dăunătoare. Sub orice formă ar fi folosită, urmarea se vede asupra organismului; el este cu afit mai primejdios din pricină că efectele lui sînt încete, și la început cu greu pot fi observate. El afită și după aceea paralizază nervii. Slăbește și întunecă creierul. Adesea el vatămă nervii mult mai grav decît o băutură otrăvitoare. El este foarte ascuns și viclean, iar efectele lui sînt greu de desrădăcinat din organism. Folosirea lui afită setea după băuturi tari, și în multe cazuri pune temelii pentru patima beției.

Folosirea tutunului este supărătoare, costisitoare, murdară, degradatoare pentru fumător, și respingătoare pentru alții. Inchinătorii lui sînt răspîndiți pretutindeni. Rar se întîmplă să treci prin mijlocul unei mulțimi, și vreun fumător să nu-ți sufle în față duhoarea sa otrăvitoare. Este foarte neplăcut și nesănătos să stai într-un vagon de tren sau într-o încăpere unde aerul este îmbicsit cu miros de rachiu și de fum de tutun. Dacă oamenii stăruie în a folosi aceste otrăvuri, ce drept au ei să murdărească aerul pe care alții trebuie să-l respire?

Printre tineri și copii folosirea tutunului face să se producă o ruină de negrăit. Obiceiurile nesănătoase ale generațiilor trecute, lovesc pe copiii și tinerii de azi. Slăbiciunile mintale și fizice, nervii tuburați și dorințele nenaturale, sînt transmise ca o moștenire de la părinți la copii. Și aceleași obiceiuri continuate de copii, măresc și continuă urmările nefaste. Acestei cauze se datorește în întregime ruina fizică, mintală și morală, care produce o asemenea pricină de alarmă.

Băieții încep să folosească tutunul la o vîrstă foarte fragedă. Obiceiul astfel format, atunci cînd corpul și mintea sînt în chip deosebit susceptibile efectelor lor, subminează puterea fizică, degradează corpul, năucește mintea, și corup moravurile.

Dar ce poate fi făcut spre a învăța pe copii și tineri ce rele aduce un obicei despre care părinții

și îndrumătorii lor le dau un rău exemplu? Tineri, abia ieșiți din vîrsta copilăriei, pot fi văzuți fumîndu-și țigările. Dacă cineva le vorbește în privința obiceiului lor rău, ei răspund: „Și tatăl meu fumează”. Ei arată spre acela care i-a instruit în cele religioase și zic: „Și el fumează; ce mi-ar strica dacă și eu așa face la fel?” Mulți dintre cei cari activează în lucrarea de temperanță au obiceiul de a fuma. Ce putere pot avea asemenea persoane de a pune piedici înaintării necumpătării?

E. G. WHITE

Cunoașteți?

1. Cînd s-au aflat șase frați în fața împăratului?
2. Cine a făcut declarația precisă, că Pavel în drum spre Damasc, a văzut pe Domnul?
3. Cum s-au numit cei doi bărbați, cari după înapoierea lor dintr-o călătorie de descoperiri, au fost pe punctul să fie omorîți cu pietre din cauza lașității celorlați tovarăși de călătorie?
4. Care bărbat a fost invitat să ia parte la o masă, deși nu a fost prevăzută participarea sa la acel ospăț, și a primit chiar locul cel dintîi, între cei poștiți?
5. Unde s-au întîlnit doi bărbați care în viața lor s-au rugat în zadar, unul pentru prelungirea vieții sale, iar celălalt pentru scurtarea vieții sale?
6. Care sînt acei oameni, care ani de-a rândul nu au mîncat pîine și n-au băut vin?
7. Unde s-au aflat împreună trei femei cu același nume, una mai tristă ca cealaltă?

Cuvinte de aur

— Cel ce laudă, de obicei, laudă pentru ca să fie laudat.

— Noi zicem deștepți, cumiști, buni, ăcelora cari admit părerile noastre.

— Dacă nu putem învinge durerea, s-o ascundem.

— Lucrul început e ca și făcut pe jumătate.

— Vorbind semenii, ascultînd culegi.

— Nu tot ce este frumos, este bun și util.

— Nu tăiați ceea ce puteți dezlega.

— Caracterul face puterea morală a omului.

Cîntecele mamei mele

Adesea prin fragmente vagi din armonii desăvîrșite;

Adesea visurile-mi dragi, se răscolesc pe nesimțite...

Și cînd adie vînt ușor,

Sau porumbeii trec în sbor;

Ori de privesc spre zări albastre și ochii îmi îndrept
spre stele;

Văd ochii ei prin line astre, doar cîntecele mamei
mele.

Amurgu-ncet cînd se coboară, ori cînd începe-ncet să
plouă;

În șoaptă dulce se strecoară — ca-a zilei, ca-a nopții
rouă—

Eterna amintire sfință,

Prin glasul căreia-mi cuvîntă:

În armonii ce reînvie copilăria-mi fericită,

Un cînt duios, o melodie a mamei mele mult iubită.

Și parc-o văd tot robotind, din zori pînă tirziu în
noapte;

Și graiul ei l-aud zicînd, în imn plăcut, duios și șoapte;

Și-atunci, pe-al primăverii vînt,

Coboară-ncet un dulce cînt;

Și-n cîntul ei coboară lin, pe aripa închipuirii:

Un glas ceresc, un glas divin, de pe tărîmul nemu-
ririi.

Din parcul nostru-mbătrînit, pe a zefirului aripă,

Și din amurgul ce-a sosit, sorbit-am din trecut o clipă;

Din floarea pomilor de tei,

Sorbit-am doar parfumul ei;

Din foșnetul de frunze lin: din tainic zumzet de al-
bine;

Din bolta cerului senin duiosu-i vers venea spre mine!

Și-atunci mi-am amintit de ea, și am zărit-o lingă
vatră.

Cum sta pe gînduri, cum veghea „regina nopții”,
noaptea toată.

Era sdrobotită de dureri,

De suferinți, de întristări;

Dar glasul ei în armonie prindea să-mi spună tot ce-o
doare:

În nesfîrșite melodii, sfîrși măicuța mea sub soare.

Și văd acum acoperit mormîntul ei cu iarbă deasă,
Iar drumu-l văd înțelenit și gîndul iar mă poartă-
acasă.

Și iar port pașii pe cărări,

Rămase colo-n depărtări...

Dar cît de singur sau departe-aș fi cîndva pe-ast
pămînt:

Mă simt pe veci legat de line prin cîntul tău purtat
de vînt.

Meditații asupra subiectelor:

1. Ție, Doamne Îți voi cînta

Ps. 101,1

Istoria cîntărilor din Biblie este plină de inspirație pentru compunere atît a muzicii cît și a poeziei. Folosită în chip înțelept, ea este un dar prețios al lui Dumnezeu, avînd de scop să îndrepte cugetele către subiecte mari și nobile și să miște și să înalțe sufletul.

După cum fiii lui Israel, în timpul călătoriei lor prin pustiu, își înveleau calea înălțînd imnuri sfințe, tot astfel, și azi, Dumnezeu îndeamnă pe credincioșii Săi ca în același fel să-și facă cît mai plăcută viața lor pe acest pămînt. Există puține căi mai pline de succes pentru înscrierea cuvintelor Lui în minte, ca repetarea lor prin cîntări. O astfel de cîntare are o putere uimitoare. Ea are putere să învingă firea cea aspră, puterea de a însufleși o idee și a deștepta simpatia; să încurajeze conlucrarea, să risipească tristețea și tot ce distruge curajul și slăbește puterea.

Este unul din mijloacele cele mai bune pentru a înscrie adevărul în inimă. Cît de adesea, unui suflet care trece prin încercări și gata să-și piardă orice speranță, memoria îi amintește vreun cuvînt a lui Dumnezeu, un cîntec din copilărie de mult uitat, și atunci ispita își pierde puterea, viața ia o nouă înfățișare sufletul ispitit își alege o nouă țintă, iar curajul și bucuria sînt împărtășite și altora.

2. Voi sînteți templul lui Dumnezeu

1 Cor.3,16

Sănătatea este o binecuvîntare a cărei valoare doar puțini o prețuesc; cu toate acestea starea de folosire a puterilor noastre fizice și mintale depinde în mare măsură de ea. Pornirile și pasiunile noastre își au sediul în corp, și acesta trebuie să fie ținut fizicește în cea mai bună stare și sub cele mai spirituale influențe, pentru ca talentele noastre să fie folosite în chipul cel mai bun. Ceea ce micșorează țaria fizică, slăbește în același timp mintea și o face mai puțin în stare de a deosebi binele de rău.

Reaua întrebunțare a puterilor noastre fizice scurtează timpul în care viața noastră ar putea fi folosită spre slava lui Dumnezeu și spre binele societății. Prin faptul că ne permitem să ne formăm obiceiuri rele, să ne culcăm la ore tirzii, să satisfacem poftete pe soteala sănătății, noi punem temelie slăbiciunii...

Aceia cari își scurtează în chipul acesta viața și înșiși se fac incapabili pentru serviciu, neluînd seama la legile naturale, sînt vinovați de furt față de Dumnezeu. În același timp ei jefuesc și pe semenii lor. Ocazia de a fi o binecuvîntare pentru alții, și însăși lucrarea pentru care Dumnezeu îi trimisese în lume, a fost întreruptă prin felul lor de a fi.

MAXIME

- Cercările probează credința.
- Planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere.
- Nici oamenii, nici demonii nu ne doboară dacă nu se află păcate în noi.
- La rugăciune te pleci fără să te injosești.
- O cugetare scurtă prețuește mai mult decît o vorbire lungă.
- Cînd oamenii vor înceta să se ajute unii pe alții, vor dispărea de pe pămînt.
- Sinceritatea este soră cu umilința. Amîndouă biruiesc mindria.
- Bunătatea prețuește mai mult decît frumusețea.
- Lumina strălucește mereu, fie că o lauzi, fie că o critici.
- Ce folos să ai palate, dacă nu ai sănătate.
- Un zîmbet sincer și voios face cit o zi din viață.
- Două medicamente: munca și cumpătarea. Unul dezvoltă mușchii; celălalt evită abuzurile.
- Conștiința e amvonul vieții; de la ea vobeste glasul lui Dumnezeu.
- Trupul se poate odihni numai după muncă; sufletul numai după rugăciune.
- Curajul învinge greutățile. Frica le adună.

E oare atît de greu?

Să faci și altuia un bine
Să ierți deplin, cum se-cuvine

Să nu răspunzi pîn-nu gîndești
Greșelile să-ți recunoști?

Și mîna, sincer la-mpăcare,
S-o dai, e-atîta de greu, oare?

Și patimile să-ți strunești
Ca nici-un rău să săvîrșești,

Ca limba să-ți-o stăpînești
Doar adevărul să-l vorbești,

Deschis și sincer tot mereu
Să fii; e oare-atîta de greu?

Nu poți?

Nu poți deloc să-ți stăpînești,
Mînia, făr-să clevețești?
Să taci, decît rău să vorbești?

Nu poți, ușor, ușa să-nchizi,
Cînd de minie te aprinzi?

De ce-o trîntești așa barbar
Că sticlele din caturi sar?

Dece nu ierți pe cei greșiți?
De ce nu-ajuti pe oboșiți?

Să poruncești, în loc de-nedemn;
E asta bun, frumos; e demn?

Iubește nu disprețui,
Incurajează, nu zdrobi!

Știați că:

Exagerarea este anticamera minciunii!
Economia exagerată duce la zgîrcenie,
Generozitatea exagerată duce la risipă.
Prea multa preocupare de sine duce la cochetărie.

Multa prețuire de sine duce la infumurare.
Indrăzneala multă duce la obrăznicie.
Concesiunea exagerată degenează în slăbiciune.
Severitatea exagerată duce la sălbăticie.

SUMAR:

Suferințele și învierea Domnului Hristos	E. G. White
Învierea — versuri	Gh. Graur
Duhul Sfînt ca persoană	Gh. Cazan
Cîntați lui Dumnezeu (versuri)	Petre V. Cazan
Ideia păcii înaintea	St. Năilescu
Leonardo da Vinci	D. Popa
De ziua muncii	Gh. Mere albe
Sfaturi practice	I. Dănețiu
Pe cîmpie (versuri)	N. Gheorghiuță
Obiceiul fumatului	E. G. White
Cunoașteți? — (întrebări publice)	
Cuvinte de aur	
Cîntecele mamei mele	M. Chelcea
Ție Doamne îți voi cînta	
Voi sinteți Templul lui Dumnezeu	
Maxime, etc.	

Curierul Adventist

Organ al cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R.P.R.

Redacția și administrația: București str. Mitrop. Ghenadie Petrescu Nr. 116, Raionul Tudor Vladimirescu
Apare lunar

Redactor responsabil: Gh. Graur. Tel. 9.59.60
Abonamente pe un an, inclusiv Calendarul Adventist, Lei 15